

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 641/2023-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Marcel Mašan, s. r. o., Dostojevského 12, Poprad, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marcel Mašan, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Tos/44/2023 z 31. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 23. októbra 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím v záhlaví označeného všeobecného súdu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, priznať finančné zadostučinenie vo výške 2 500 eur a uložiť povinnosť nahradiť trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8T/21/2020 zo 7. mája 2020 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6To/48/2020 z 30. júna 2020 (spolu ďalej len „odsudzujúci rozsudok“) uznaný za vinného z pokusu zločinu ublíženia na zdraví a prečinu výtržníctva a bol mu uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 21Nt/13/2022 z 20. februára 2023 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 8T/21/2020 (ďalej len „pôvodné

konanie“). Krajský súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu.

4. Krajský súd vyhodnotil sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú. Po priblížení postupu okresného súdu a východísk rozhodovania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku uviedol, že okresný súd postupoval dôsledne a dokazovaním vykonaným na verejnom zasadnutí si vytvoril dostatočný základ pre rozhodnutie, že vo veci sťažovateľa neboli splnené podmienky na povolenie obnovy konania. Uzneseniu okresného súdu nevytkol žiadny nedostatok, považoval ho za dostatočne odôvodnené, v podrobnostiach naň odkázal. Sťažovateľ podľa krajského súdu neuviedol také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli mať samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami už skôr známymi vplyv na iné rozhodnutie o vine a treste. Predložený dôkaz – CD-nosič s tzv. vyčisteným obrazovým záznamom nie je možné považovať za nový dôkaz v pôvodnom súdnom konaní súdu neznámy. Podstatný je obsah na ňom zaznamenaných kamerových záznamov. Po ich prehraní na verejnom zasadnutí vyplynulo, že sú to obsahovo rovnaké kamerové záznamy bez podstatných zmien, ktoré by museli byť vyhodnotené ako nový dôkaz zakladajúci iný pohľad na skutkový a dôkazný stav. V kontexte dokazovania sa javí, že osobou kľáčicou pred barom v čase príchodu svedkyne ■■■■■ je sťažovateľ, a nie poškodený ■■■■■ tento dôkaz však nebol nosným pri rozhodovaní o vine. Obžaloba ani odsudzujúci rozsudok v skutkovej vete netvrdia, že k zraneniu poškodeného došlo pri tom, ako kľáčal na zemi. Skutková veta tvrdí, že sťažovateľ po predchádzajúcej hádke poškodeného udrel do oblasti hlavy, následkom čoho tento spadol na zem, kde ho sťažovateľ ďalej fyzicky napádal s barovou stoličkou, a potom ho nezisteným predmetom s úzkou hranou porezal na krku, čím mu spôsobil uvedené zranenia. Skutočnosť, že medzi sťažovateľom a poškodeným došlo k hádke a vzájomnému fyzickému napadnutiu, pri ktorom sťažovateľ udrel poškodeného do oblasti hlavy a následne mu spôsobil zranenie, bola v základnom konaní preukázaná a vyhodnotená nielen vykonaním vecného dôkazu (prehratím CD-nosiča), ale hlavne súborom iných dôkazov, najmä svedeckých výpovedí. Kamerové záznamy totiž nezachytávajú skutkový dej v rozhodnom štádiu spôsobenia ujmy na zdraví poškodenému, avšak z toho záznamu je zrejmé, že poškodený ■■■■■ je na sekvencii č. 00000001768008101 osobou ležiacou, po ktorej zostáva na zemi kaluž krvi (sekvencia č. 00000001768009201). Správne preto postupoval okresný súd, keď nevyhodnotil predložený CD-nosič ako nový dôkaz, ktorý by svojou dôkaznou silou bol spôsobilý iným spôsobom ovplyvniť úvahu súdu o vine sťažovateľa.

5. Vina sťažovateľa bola podľa krajského súdu napokon uznaná na základe vyhodnotenia výpovede poškodeného, ktorý uviedol, že ho sťažovateľ napadol pred barom barovou stoličkou, ktorou ho udieral po celom tele v čase, keď poškodený ležal na zemi. Túto výpoveď potvrdil aj svedok ■■■■■, ktorý celý incident vizuálne vnímal. Následne mal poškodeného sťažovateľ porezať nezisteným predmetom na krku, čo potvrdil aj svedok ■■■■■, ktorý síce útok na poškodeného nevidel, potvrdil ale že po odchode sťažovateľa z baru videl ako poškodený leží na zemi a drží sa rukou za krk, na ktorom mal krv. Tejto výpovedi zodpovedá aj sekvencia č. 00000001768009101, na ktorej vidieť ako svedok ■■■■■ je zohnutý nad ležiacou osobou a s vysokou mierou pravdepodobnosti kontroluje rozsah jeho zranenia. Keďže ani skutková veta obžaloby odôvodnenia odsudzujúceho rozsudku v tejto časti netvrdila, že k zraneniu sťažovateľa malo dôjsť v čase, keď kľáčal na zemi, nie je dôkazne významné, kto je osobou kľáčicou. Tento útok sťažovateľa na poškodeného nie je na jednotlivých sekvenciách záznamu zachytený, preto pri hodnotení dôkaznej situácie ani nemohol byť vyhodnocovaný.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Odôvodnenia uznesenia okresného súdu a napadnutého uznesenia krajského súdu sú nedostatočné, zmätočné, v konečnom dôsledku arbitrárne. Nemožno sa stotožniť s tvrdením súdov, že sťažovateľom predložený nový dôkaz nemá vplyv na zmenu skutkového a právneho stavu. Predložené videozáznamy v plnom rozsahu menia predpokladaný čas, miesto spáchania skutku a identifikáciu subjektov nachádzajúcich sa na údajnom mieste činu. Ide o skutočnosť takú podstatnú, že zakladá pochybnosti o správnosti a zákonnosti rozhodnutia súdu o vine.

7. Súd ignorovali argument, že stolička na videozáznamoch nie je viditeľná a že v časovom úseku 1 minúta a 13 sekúnd (nezachytenom kamerami) nie je objektívne možné vojsť do baru, vziať stoličku, použiť ju tak intenzívne, aby sa roztrieštila, polámané kusy vziať a odniesť z dosahu záberu a vrátiť sa na miesto činu. Predložené videozáznamy preukazujú absenciu stoličky na uvedenom mieste, skutková veta tak bola v rozpore s vykonanými dôkazmi.

8. Súd nijako nereflektovali tvrdenie sťažovateľa, že nový dôkaz priamo dokazuje nepravdivosť výpovedí poškodeného a svedka [REDAKOVANÉ]. Súd si nie sú isté pri vyhodnocovaní výpovede svedkov, sú nekonzistentné, keď uvádzajú že výpoveď poškodeného o napadnutí sťažovateľom pred barom stoličkou potvrdil svedok [REDAKOVANÉ]. Výpovede týchto svedkov však vyvracia samotný súd následným konštatovaním, že svedok [REDAKOVANÉ] potvrdil, že útok sťažovateľa na poškodeného nevidel.

9. Sťažovateľ namieta nekonzistentnosť a protirečivosť svedeckých výpovedí, ktorú potvrdzuje aj znalecký posudok a zabezpečený nový dôkaz. Videozáznamy vyvracajú predpoklad súdu o tom, kedy a kde sa skutok odohral, na ich základe je jasné, že v čase, keď mal podľa súdu byť spáchaný skutok, k nemu ešte nedošlo, domnelý kľáčiaci poškodený je v skutočnosti sťažovateľ, svedkyňa [REDAKOVANÉ] nešla na vyfabulovaný pokyn sťažovateľa presvedčiť sa o vážnosti zranenia poškodeného. Z predložených videozáznamov je zrejmé, že v čase odchodu sťažovateľa z miesta činu poškodený leží na zemi, ale nie je pod ním kaluž krvi a nevykazuje známky zranenia. Súd neskúmali možnosť, že vzhľadom na to, že sťažovateľ odchádza a k poškodenému sa skláňa svedok [REDAKOVANÉ], bol to práve tento svedok alebo iná osoba, ktorá mohla útok na poškodeného vykonať.

10. Súd sa nevysporiadali s aplikáciou inštitútu nutnej obrany, keďže až na základe predložených videozáznamov je zrejmé, že poškodený útočí ako prvý na sťažovateľa a záber končí. Táto možnosť nebola v pôvodnom konaní skúmaná, keďže totožnosť osôb bola na videozáznamoch vymenená.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní ústavný súd potom preskúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

12. V prvom rade ústavný súd poznamenáva, že na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevzťahuje. Svedčí o tom stabilizovaná judikatúra ústavného súdu (napr. II. ÚS 255/2011, III. ÚS 223/2017, IV. ÚS 108/2014, I. ÚS 227/2013 a tam uvedená judikatúra), ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99)]. Ústavný súd v tejto otázke konštantne vychádza práve z judikatúry ESLP, z ktorej vyplýva, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie o návrhu na povolenie obnovy konania, pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľ domáhal). Článok 6 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj SVÁK, J. *Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva*. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003. s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60; taktiež REPÍK, B. *Ľudské práva v súdnom konaní*. Bratislava : MANZ, 1999. s. 62 – 63, kde sa uvádza: „Pôsobnosť (aplikovateľnosť) článku 6 zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o obnove... a článok 6 ani nezaručuje právo na revíziu procesu“, alebo aj rozhodnutie ESLP vo veci sťažnosti č. 41372/98, Václavík proti Slovensku z 30. 9. 2003]. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania (II. ÚS 196/2019).

13. Vzhľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje príčinná súvislosť, preto je ústavná sťažnosť sťažovateľa v tejto časti zjavne neopodstatnená a z toho dôvodu zrelá na odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu:

14. Sťažovateľ tvrdí, že napadnuté uznesenie je arbitrárne, nepreskúmateľné vzhľadom na nedostatočnosť odôvodnenia a absenciu vysporiadania sa so zákonnými požiadavkami odôvodnenia a došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu predtým neznámeho dôkazu.

15. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery z neho všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len

vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

16. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na svoj ustálený právny názor, že rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

17. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako ESĽP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

18. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým uznesením a jemu predchádzajúcim uznesením okresného súdu, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti (IV. ÚS 350/09), konštatuje, že predmetné rozhodnutia obsahujú dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by v nich obsiahnuté závery boli zjavne neodôvodnené alebo že by odôvodnenie bolo zmätočné alebo arbitrárne. Krajský súd prijateľným spôsobom odpovedal na všetky pre rozhodnutie veci významné argumenty sťažovateľa uvedené v jeho návrhu a následnej sťažnosti, neponechal ich bez povšimnutia. Nie je v právomoci ústavného súdu posudzovať súlad výkladu poskytnutého všeobecným súdom so zákonom a priestor na zásah ústavného súdu sa otvára len v prípade zistenia aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecným súdom, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Nič také sťažovateľ netvrdil. Sťažovateľova argumentácia zostáva v úrovni pokračujúcej polemiky so závermi všeobecných súdov o správnosti výkladu zákonov či správnosti právneho posúdenia. Ústavný súd v nej nad rámec námietky o nedostatku riadneho odôvodnenia (zmätočnosti, arbitrárnosti) súdneho rozhodnutia nezistil žiadny ústavnoprávny presah s obsahom základného práva na súdnu ochranu konkretizovaného

na rozhodovanie o povolení obnovy trestného konania.

19. Sťažovateľove sťažnostné námietky pred ústavným súdom vychádzajú z premisy, že súdy na základe pôvodných záznamov, na základe ktorých konštatovali, že sťažovateľ podrezal poškodeného, následne poslal svedkyňu [REDAKOVANÉ], aby sa šla pozrieť na poškodeného identifikovaného ako kľáčiaca osoba, tretiu osobu predpokladali, ale neidentifikovali. To má podľa sťažovateľa svedčiť o porušení práva na spravodlivý proces, pretože sa orgány činné v trestnom konaní a súdy ani nezaoberali možnosťou, že skutok spáchala iná osoba ako sťažovateľ. Krajský súd podľa zistenia ústavného súdu ale jasne uviedol, že súdy nevychádzali pri rozhodnutí o vine sťažovateľa iba z videozáznamov, a preto argumentácia sťažovateľa založená na takomto predpoklade je dostatočne pokrytá odpoveďou krajského súdu.

20. K argumentu sťažovateľa týkajúceho sa stoličky ústavný súd v napadnutom uznesení nenašiel výslovnú reakciu krajského súdu, nachádza sa tu však záver krajského súdu, že útok sťažovateľa na poškodeného nie je zachytený na videozázname, preto sťažovateľove námietky nedávajú dostatočný podklad na označenie napadnutého uznesenia v tejto časti ako zjavne neodôvodneného či postihnutého arbitrárnosťou. Takúto odpoveď považuje ústavný súd za dostatočnú pre naplnenie požiadavky reagovania na rozhodujúce argumenty sťažovateľa.

21. K argumentu o nekonzistentnosti a rozporuplnosti napadnutého uznesenia v otázke hodnotenia výpovedí svedkov ústavný súd uvádza, že napadnuté uznesenie nevykazuje také rozpory, ktoré by mali zakladať dôvod na jeho označenie za nevyhovujúce požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. V prvom prípade totiž krajský súd zjavne opisoval časť útoku stoličkou a v druhom prípade časť útoku nezisteným predmetom.

22. Už okresný súd uviedol, v akom rozsahu sa mu vzhľadom na sťažovateľom predložený nový dôkaz odôvodnenie odsudzujúceho rozsudku v časti skutkového deja javilo ako rozporné s reálnym skutkovým stavom. Toto pochybenie podrobil aj druhej časti testu vyplývajúceho z § 394 ods. 1 Trestného poriadku s výsledkom, že pochybenie nezakladá predpoklad na vyslovenie záveru, že toto zistenie je novým dôkazom, ktorý by mohol privodiť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa. Súdy dali sťažovateľovi odpoveď, že v podstate sa predložený nový dôkaz netýkal skutku uvedeného v obžalobe, keďže nezachytával skutkový dej v rozhodnom štádiu spôsobenia ujmy na zdraví poškodenému. Ústavný súd na základe námietok sťažovateľa nezistil arbitrárnosť tohto záveru.

23. Námietku o neskúmaní možnosti útoku svedka [REDAKOVANÉ] alebo inej osoby na poškodeného ústavný súd nezaznamenal v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, preto sa ňou ústavný súd nemohol v zmysle zásady subsidiarity zaoberať, je neprípustná.

24. Nevysporiadanie sa súdov s námietkou sťažovateľa o aplikácii inštitútu nutnej obrany ústavný súd nepovažoval za nedostatok spôsobilý založenie porušenia práva na súdnu ochranu. Krajský súd uviedol, že v pôvodnom konaní bolo preukázané, že medzi poškodeným a odsúdeným došlo k hádke a následne k vzájomnému fyzickému napadnutiu. Uvedená námietka smeruje k inému právnomu posúdeniu skutku, čo však zjavne nespadá do rozsahu aplikovanej právnej normy (obnova konania sa netýka právnych, ale skutkových nedostatkov, pozri IV. ÚS 445/2020), preto ani nereagovanie na takúto v podstate nerelevantnú námietku nemohlo podľa ústavného súdu viesť k založeniu dôvodnosti tvrdenia o nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia.

25. Obsah ústavnej sťažnosti je len pokračovaním v tvrdeniach sťažovateľa z konania o povolenie obnovy konania, resp. hodnotením dôkazov v rámci sťažovateľom predložených nových dôkazov. Sťažovateľ tak v podstate ústavný súd stavia do pozície ďalšej opravnej inštancie, ktorá mu v zmysle už uvedeného neprináleží.

26. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

27. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09).

28. Vychádzajúc z uvedených dôvodov, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, konštatujúc, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a námietkami o porušení označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu